

Mia Miriam Lund Raos prædiken 18. søndag efter trinitatis

Taler

Mia Miriam Lund Rao
Sognepræst

Dato

18. oktober 2022

Sted

Brønshøj kirke

På denne smukke morgen, hvor efterårets blade i gyldne farver har lagt sig til rette, som den dyrebareste alterdug, lyder det fra enhver prædikestol: ”Jeres glæde skal være fuldkommen” - for det er nemlig er pointen i dagens evangelium,

Det skal dog ikke være nogen hemmelighed at jeg som prædikant er kommet gevaldigt på arbejde - evangeliet udfordrer altid - og denne søndag er absolut ingen undtagelse!

Midt i krisetid - midt i usikkerhedens tid - et tidehvert - ja måske på tærsklen til en ny verdensorden - til en verden af i morgen, som er afgørende anderledes end i går - fra det sted skal der lyde et højt og rungende: ”Jeres glæde skal være fuldkommen!”

Hvordan lyder det, og ville mindre kunne gøre det? - i en tid hvor forventningerne ikke rækker længere end at dulme lommemesmerterne efter sidste gas- og elregning - ja hvor dagen tegner til at blive tålelig, hvis bekymringerne kan holdes bare lidt på afstand - ja, bare lidt; bekymringer over inflation, missilangreb, eneherkerestrusler om våben, som mange af os husker fra barndommens mareridt.

Men så lad os da gøre den tålelig og omfavne idéen om at glæden skal være fuldkommen, eller endnu bedre, lad os udfordre den, og undersøge hvad den vil os. Hvad den vil fortælle os, og hvordan vi kan være til stede i en verden, hvor dette budskab også skal finde sin plads.

Så her kommer min prædiken over den fuldkomne glæde.

Billedet af vintræet og grenene er en allegori.

Ordet 'allegori' betyder 'tale om det andet'.

Jeg siger én ting, men mener i virkeligheden noget helt andet.

Jeg taler om vintræet og mener Jesus, jeg siger vingårdsejeren, men mener Gud - ogendelig taler jeg om grenene, kvistene og frugterne - og mener os mennesker og vores handlinger.

Vi er i al beskedenhed grene på et træ; nogle er store, andre små, men vi ville alle sammen tørre ud og blive til kvas, hvis vi ikke blev siddende på stammen.

Nej det er ikke svært at gennemskue billedet af vintræet og grenene på vinmarken og vi forstår at det er selve definitionen på det livsbærende fællesskab - både det horisontale og det vertikale fællesskab - vi hører til et sted - trækker næring fra den samme kilde, samme ophav & rødder - Ja vi folder os modigt ud om foråret, søger mod lyset, soler os i dagens glæder og de lange sommerafteners ro, smider bladene i en naturlig resignation om efteråret, og forskanser os når frost & kulde rammer os og mørket sænker sig udenpå - mens vi leder efter lyset indeni.

Vi ligner hinanden året rundt.

Som grene og kviste på en træstamme udgør vi alle ét stort fællesskab, vi er dybt afhængige af hinanden - hver især små dele af én stor organisme, som fortættes i et guddommeligt forsyn; Gud, der gøder og renser ud i grenene på vintræet.

Allegorien er som sagt billedtale, den slags tale, der gør, at vi kan *se* for os, hvordan vi hænger sammen.

Og den slags billedtale kender vi jo kun alt for godt: et yndlingsband sang engang; "Det bedste til mig og mine venner" - for så enkelt kan det siges.

At skabe en verden, hvor frugterne fordeles mellem os selv og de andre.

Som individer, er vi i stand til at fremelske og bære frugter - og dele dem ved at lade dem falde til jorden, til dem som har behov.

Og træet skal vokse.

Ikke kun for at forøge dets styrke, men fordi det er igennem forbundetheden, at vi kan nå hinanden gennem ord - gennem ønsker og handlinger.

Så når vi ser på træet, så kan vi nok se os selv som den enkelte gren, men måske i højere grad, som grene der bevæger sig simultant, som nogle der rykker sammen når stormen er på vej - ja grene som nok lever et liv hver for sig - men ikke kan lade være med at svaje lidt i vinden, og strejfe hinanden.

Det er jo beskrivelsen af et dagligdagsliv.

For sommetider er vi vel alle - hver især - en vingårdsmand, som forsøger at passe og pleje vores omgivelser.

Og meget af tiden er vi træet, som tager imod næring og prøver at skabe et liv, som hænger sammen

Og til andre tider er vi grene - afhængig af andres omsorg, opmærksomhed og kærlighed for overhovedet at kunne klare os.

Jeg taler om de menneskelige vilkår.

At der i sandheden om, at vi er uløseligt forbundet til hinanden, findes et dybt ønske om, at skabe det bedste, ikke kun til de andre, ikke kun til mig - men til os.

Den del har måske været under pres i et stykke tid.

Det har ikke været på mode, at udtrykke sin afhængighed eller at vise sig sårbar.

Det meste har handlet om kompetencer og kapital.

Det har været vanskeligt, at skulle passe på sig selv, for der var så meget fokus på at være noget i alle de andres øjne.

At være dygtig, uafhængig og overskudsstyret - det man kalder den bedste version af sig selv.

Men måske går vi lysere tider i møde - hvor sært det end lyder - måske er vi så småt blevet bedre til og mere opmærksom på at skabe små fællesskaber, små vinmarker, hvor vi sammen hopper i havet i kuldegrader, samler skrald i mosen sammen med andre mennesker - eller mødes i stuer, hvor vi strikker et skævt og lidt for kort halstørklæde.

Måske har vi fundet ud af, at den bedste måde at passe på os selv på er, at gøre det i fællesskab med andre.

Måske er vi blevet mere parate til at gå hinanden i møde, og vi er muligvis også blevet bedre til at forstå, at sårbarhed skaber værdighed.

At det, at være en del af et fællesskab - en vinmark med træer og grene - ja hele molevitten - i sidste ende betyder, at man går derfra med mere, end man kom med.

Så tilbage til pointen: ”jeres glæde skal være fuldkommen!”

Den fuldkomne glæde lover ikke skattelettelse - den lover ikke nedrustning og fred i morgen - men derimod lover den ”et du og jeg” - den fuldkomne glæde lover varme hænder - en redningsbåd med rigelig plads, en sammenhørighed - et fælles hjem.

Og kan du midt i denne vanskelige tid mobilisere kræfterne og tale den fede løgn imod at sortsyn skulle være klarsyn - at der hverken er offervilje, hjertevarme eller mod tilbage i denne verden - ja, så er du stemmen der taler imod, at denne verden reduceres til et slagtehus med kolde radiatorer.

Vi kan noget sammen, i den lille lund og den store skov, ikke kun som det lille træ langt ude i skoven, men som det vi hver især har fået skænket og plantet.

Så grib chancen - bare for en stund, og vær et gasolinsk rockband, som skråler fra byens tage om at livet nu og altid vil handle om, at skabe det bedste til mig og mine venner.

Så lad grenene bære frugt - gør profetien til virkelighed - og lad det blive et godt frugt år i år.

Amen.

Kilde

Manuskript modtaget fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

18. søndag efter trinitatis, Anden tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/mia-miriam-lund-raos-praediken-18-soendag-efter-trinitatis-2022>